

end én retsmægler, hvis der på grund af særlige forhold skønnes behov for det, f.eks. hvis der er tale om særligt store og komplicerede sager.

Der skal så vidt muligt sikres en forholdsmæssig fordeling af sagerne mellem dommermæglere og advokatmæglere.

Ved udpegning af en advokatmægler til en konkret sag ved byretten skal der så vidt muligt vælges en advokatmægler, der har sit kontor i den pågældende retskreds. Hvis særlige forhold gør sig gældende, f.eks. fordi der foreligger inhabilitet, eller fordi der (for tiden) ikke er nogen af de antagede advokatmæglere, der har kontor i den pågældende retskreds, kan der udpeges en advokatmægler med kontor uden for retskredsen, og der bør i disse tilfælde så vidt muligt vælges en advokatmægler fra den nærmeste retskreds.

Ved udpegning af en advokatmægler til en konkret retsmæglingssag ved landsretten eller Sø- og Handelsretten skal der bl.a. tages hensyn til, hvor retsmæglingen geografisk mest hensigtsmæssigt kan afholdes, således at transportomkostninger og -tid for advokatmægleren og parterne begrænses mest muligt, og til en ligelig fordeling af retsmæglingssagerne mellem advokatmæglerne.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 274

Bestemmelsen indeholder regler om retsmæglerens inhabilitet.

Bestemmelsen fastslår, at reglerne om dommers inhabilitet i retsplejelovens §§ 60 og 61 finder tilsvarende anvendelse for retsmæglere. En advokat eller en dommer vil således f.eks. ikke kunne udpeges som retsmægler, hvis vedkommende er nært beslægtet med en af parterne. Endvidere kan en advokat, der tidligere har været rådgiver for en af parterne i forbindelse med sagen, ikke udpeges som retsmægler. En dommer, der har haft berøring med sagen under forberedelsen (dvs. efter sagsanlæg, men inden retsmæglingen) kan godt udpeges som retsmægler, medmindre dommeren rent undtagelsesvis – eksempelvis som led i traditionel forligsmægling – har udtalt sig om sagen på en sådan måde, at der af den grund foreligger inhabilitet.

Selv om der ikke foreligger egentlig inhabilitet, bør retten dog i almindelighed være tilbageholdende med at udpege en dommer som retsmægler, hvis dommeren under forberedelsen har taget stilling til anmodninger fra parterne, f.eks. hvor en part har fremsat anmodning om forlængelse af fristen til at komme med

et processkrift, hvilket modparten har protesteret imod.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 275

Bestemmelsen indeholder regler om forløbet af en retsmægling.

Det foreslås i *stk. 1*, at retsmægleren i samråd med parterne skal fastlægge forløbet af retsmæglingen. Retsmægleren bør således – hvis det ikke er sket tidligere – indlede retsmæglingens mødet med at redegøre for processen og i samråd med parterne få klargjort sin funktion og parternes rolle samt forløbet af retsmæglingen.

Medmindre andet aftales vil det normale forløb af en retsmægling være, at parterne herefter hver især redegør kort for deres opfattelse af sagen og dens problemstillinger og eventuelt deres ønsker om sagens udfald.

Det klare udgangspunkt for retsmægling er, at retsmægleren skal være tilbageholdende med at blande sig i den indholdsmæssige løsning af konflikten. Retsmægleren er dog ikke fuldstændig afskåret fra at fremsætte forslag til løsning af sagen, pege på styrker og svagheder i parternes argumentation mv., men retsmægleren bør være tilbageholdende hermed, og det må alene ske, hvis parterne anmoder om det, og retsmægleren finder det hensigtsmæssigt og forsvarligt.

Retsmægleren kan med parternes samtykke holde møder med parterne hver for sig, jf. 2. *pkt.* Det skal i det enkelte tilfælde, hvor der afholdes separate møder, aftales, hvilke informationer retsmægleren kan videbringe til den anden part.

Det er op til retsmægleren i samråd med parterne at fastlægge, hvordan sagen skal oplyses under retsmæglingen, herunder ved forklaringer fra sagens parter og ved dokumenter. Parterne vil ikke kunne straffes for falsk forklaring efter straffelovens § 158, da de ikke forklarer sig for retten. Tredjemand, f.eks. en person, der har særlig sagkundskab inden for det område, som konflikten vedrører, kan deltage i retsmæglingen i det omfang retsmægleren, parterne og den pågældende tredjemand er enige herom. Tredjemands deltagelse i retsmæglingen er ikke baseret på retsplejelovens regler, herunder reglerne om vidner i kapitel 18 og reglerne om syn og skøn i kapitel 19, og tredjemand vil således heller ikke kunne straffes for falsk forklaring for retten, jf. straffelovens § 158. Det bør aftales nærmere, hvad tredjemand skal udtale sig om, og på hvilken måde det skal ske. Retsmægleren skal, inden der ind-